

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Aan de Belastingdienst
Kantoor Arnhem
t.a.v. [REDACTED]
Postbus 9007
6800 DJ Arnhem

**Directoraat Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag

Inlichtingen

T 070 342 8795
F 070 342 7910

Ons kenmerk

DGB 2015-2682

Uw brief (kenmerk)

Datum

Betreft: Cassatievoorstel

Geachte heer [REDACTED],

Naar aanleiding van uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat ik geen beroep in cassatie heb ingesteld tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 29 april 2015, nrs. 14/00987 en 14/00988, inzake [REDACTED]

Ter toelichting merk ik het volgende op.

Belanghebbende en haar echtgenoot hebben ten behoeve van hun onderneming "[REDACTED] v.o.f." (hierna: de vof) de eigendom verworven van een voormalige pastorie (hierna: het pand). In de aangifte voor de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen over 2009 heeft belanghebbende verzocht om investeringsaftrek en zijn onder meer willekeurige afschrijvingen voor de investeringen in het pand in aanmerking genomen. De inspecteur heeft bij het vaststellen van de aanslag beide faciliteiten afgewezen, omdat naar zijn mening het pand voor de toepassing van de faciliteiten kwalificeert als woonhuis.

Ingevolge artikel 3.45, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wet inkomstenbelasting 2001 is een woonhuis uitgesloten van investeringsbijdragen. Blijkens de rechtspraak wordt onder een woonhuis verstaan de opstal welke naar aard en inrichting woning is en bestemd als zodanig te worden gebruikt (zie o.a. HR 8 mei 1985, nr. 22 963, BNB 1985/242). Voor de vraag wanneer sprake is van een woonhuis geldt de bestemming van de opstal als doorslaggevend criterium.

Beslissend is dus de wijze waarop belanghebbende, als investerende ondernemer, ten tijde van de verwerving van het pand voornemens is het pand te gaan gebruiken en of het gebruik kan worden gezien als gebruik als woning.

De bedrijfsactiviteiten van de vof bestaan uit het – gedurende een afgebakende periode - opvangen van jongeren tussen acht en drieëntwintig jaar. Belanghebbende en haar echtgenoot zijn beiden gekwalificeerd als gezinsouder en de vof is gecertificeerd voor de jongerenopvang. Bij een recente wijziging van het bestemmingsplan heeft het pand van de gemeente de bestemming gezinshuis voor jongeren met 24-uurs zorg gekregen. Ten aanzien van het pand heeft het Hof geoordeeld dat het feitelijk nagenoeg geheel bedrijfsmatig wordt gebruikt en het pand naar aard en inrichting een 24-uurs opvang voor jongeren is, bestemd als zodanig te worden gebruikt. Aan 's Hofs oordeel ligt ten grondslag dat het voor de behandeling van de jongeren noodzakelijk is dat belanghebbende en haar gezin samen met de jongeren in het pand een huishouden voeren, waardoor het samenwonen onderdeel uitmaakt van de bedrijfsvoering van de vof. Voorts overweegt het Hof dat een fysieke splitsing van het pand in een gedeelte dat als woonhuis aan belanghebbende en haar gezin ter beschikking staat en een bedrijfsgedeelte niet mogelijk is, omdat het wonen en de bedrijfsactiviteiten onlosmakelijk met elkaar vervlochten zijn.

's Hofs oordeel dat voor de toepassing van de investeringsaftrek het pand niet kwalificeert als woonhuis, nu het is bestemd voor 24-uurs opvang van jongeren en als zodanig wordt gebruikt, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het is ook niet onvoldoende gemotiveerd of onbegrijpelijk.

Ten overvloede verwijst het Hof naar HR 26 juni 1963, nr. 15.039, BNB 1963/252. De in dat arrest gebruikte panden kwalificeerden naar aard en inrichting als woonhuizen, maar de bestemming ervan was zodanig - aan verpleging van de in de panden verblijvende zwakzinnigen moest overwegende betekenis worden toegekend - dat de panden niet als woonhuizen in gebruik werden aangemerkt. In het onderhavige geval heeft het Hof in de aan hem gebleken feiten en omstandigheden voldoende aanknopingspunten gevonden om tot een soortgelijke beslissing te komen. Naar de mening van het Hof heeft de geboden behandeling een dusdanige omvang en intensiteit dat deze van overwegende betekenis is voor

het verblijf van de jongeren in het pand, zodat het pand voor de jongeren niet aangemerkt kan worden als woonhuis. In dat kader heeft het Hof het van belang geacht dat belanghebbende en haar echtgenoot ervaren en professionele gezinsbegeleiders zijn en zo nodig andere professionals inhuren voor de behandeling van de jongeren in het pand. De intensieve en professionele begeleiding heeft als doel dat de jongere zijn gedragsproblematiek kan reguleren, zich leert ontwikkelen en zo mogelijk in staat is terug te keren naar het (pleeg)gezin dan wel zelfstandig of begeleid wonen. Naar het mij voorkomt is dat ten overvloede gegeven oordeel evenmin onjuist of onbegrijpelijk. Zelfs bij gegrondbevinding van een cassatieberoep gericht tegen de in r.o. 4.7 en 4.8 van de hofuitspraak opgenomen overwegingen, kan dat derhalve niet tot vernietiging van de beslissing van het Hof leiden.

Gelet op het vorenstaande is van het instellen van beroep in cassatie tegen de hofuitspraak dan ook geen succes te verwachten.

De overgelegde stukken gaan hierbij. Ik heb de zaak (alsnog) aangemeld bij de Belastingdienst/CKC te Utrecht.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. Wieten

